

Pokud láska zvítězí

Beata Šašová

Zbavíš mě prokletí

Prolog

Nenávidím ho. Je sobecký, do sebe zahleděný, tupý zbohatlík, který se na nás chudé kouká svrchu. Jde přes limity ostatních pro to, co sám chce, nezajímá ho, jak to vnímají jiní a zda jim to je nepříjemné.

Neví, jaké to je, když jsem musela krást, abych přežila. Neumí si představit, jak bídná byla situace mého otce po smrti méj matky. Zemřela při porodu a on se o mě musel postarat sám pouze s tím, co měl. Zrovna příliš toho nebylo a navzdory tomu se mi snažil dát, co mohl.

Byl by schopný mi ukrást třeba celý svět, kdyby to bylo nutné. Nikdy nebyl hrdý na to, co dělal, ale právě kvůli mně v tom pokračoval.

Chester praštil do stolu a zvedl se ze židle, mířil přímo ke mně. Také jsem se zvedla. Ruce jsem si složila na hrudi. Měla jsem co dělat, aby se mi do očí nezačaly hrnout slzy. Vždy, když jsem byla naštvaná, tak mi bylo do pláče. Byla to součást mě, kterou jsem nesnášela. Ukazovalo to, jak moc se ve skutečnosti bojím.

Chytil mě za bradu, nadzvedl mou hlavu o trochu výš, abych se mu musela podívat do očí. Bledá modř mě skenovala tak neoblomně, až jsem trochu klopýtla.

„Ty mě jednou zbavíš prokletí. Ať chceš nebo ne,“ prohlásil chladně.

Dlužím ti svůj život

Prolog

Stála jsem před zrcadlem. Moje oči ladily k fialovým šatům a narudlé neposlušné kudrnaté vlasy šahaly až pod zadek. Vzala jsem nůž a bez sebemenšího zájmu je odstříhla až pod ramena.

Šaty jsem svlékla a oblékla se do hnědých kalhot, bílé košile a hnědé vesty, na hlavu jsem si nasadila černý čepec.

Vypadala jsem jako protiklad toho, jak bych asi jako princezna vypadat měla. Ale já nikdy nechtěla být dáma. Milovala jsem vyjížd'ky na koních, plavení se na lodích, otevřená nebe. Nenáviděla jsem zdi, které se kolem mě tyčily a vší silou se mě snažily udusit.

Zítřka měl přijet můj snoubenec, kterého jsem nikdy nepoznala a ani poznat nechtěla. Snažili se mě zavřít do klece s kdovíjakým člověkem. Musím dýchat, dokud tu možnost mám. Proplížila jsem se kolem stráží a odešla na své oblíbené místo. Nasedla jsem na loďku.

Většina lidí sem moc nechodila, protože se bála Zapovězeného moře. Říká se, že zde žijí podmořští lidé a topí všechny, co plují kolem. Já ale na takové povídačky nevěřila. S klidem jsem plula na vodě a užívala si ten klid. Slyšela jsem zpěv ptáků kolem a to, jak se vlny pohupovaly na hladině.

Barva moře mě fascinovala. Byla světlá i tmavá zároveň a tak proměnlivá, že mě nutila na ni stále upírat zrak.

Obloha dnes působila nadpozemsky bez jediného mráčku. Vypadala svou světlou barvou jako pastel. Zdálo se, že ani při kresbě olejovými barvami by se nedala zachytit tak nádherně.

Hladina se začala třást a má loďka se kolébala. Zachvátila mě panika. Snažila jsem se pádlovat rychleji, ale nijak mi to nepomáhalo. Loďka se potopila a já s ní. Noha mi uvízla. Pokoušela jsem se ji vyprostit, ale marně a já stále čím dál víc směřovala ke dnu i se svou loďkou, pomalu mi docházel kyslík a já nevěděla, co si mám počít.

Dneska umřu?

Červená ti sluší

Prolog

„Alexi!“ mlátila jsem na dveře.

Byla jsem vyděšená. Šlo mi o život. Bestie mi běžela v patách a já neměla, kam jinam se schovat. Potřebovala jsem Alexovu pomoc. V lese nebylo úniku kromě jeho domu.

„Alexi, prosím! Otevři!“ panikařila jsem.

Nemohla jsem tak dlouho čekat, kroky té příšery jsem slyšela čím dál blíž. Unikali před nimi ptáci, větve na zemi se pod nimi prohýbaly. Já viděla ty mrtvé a raněné, věděla jsem, že tu to zvíře někde je, ale přesto jsem chodila do lesa každý den a teď nejspíš už nebudu mít šanci svého chování litovat. Tohle jsem neměla moc velkou pravděpodobnost přežít. Pokusila jsem se pohnout s dveřmi. Ten podivný tvor už byl skoro u mě. Povedlo se mi otevřít dveře, vklouzla jsem dovnitř.

Nohy se mi klepaly hrůzou. Z nějakého neznámého důvodu jsem si nejspíš podvědomě myslela, že se mi toto nebezpečí vyhne, ačkoli bylo tak moc jasné, že to není možné. Chodila jsem do lesa, přestože mě všichni varovali. Dveře se za mnou zavřely a já se svalila na zem.

„Alexi?“ zašeptala jsem.

On nejspíš vůbec uvnitř nebyl. Ale... pokud nebyl zde, znamenalo to, že je venku v lese? Co když se mu něco stalo? Nebo spíš, co když ho ten netvor zabil? Tělo se mi třásló a

srdce mě bolelo, jako by se kolem něj stahoval had. Měla jsem pocit, že pokud mě nezabije ten obrovský vlk, tak umřu následkem těchto událostí, protože mi pukne srdce. Dveře se rozletěly na kusy a zvíře si prorazilo cestu dovnitř. Z úst mi vyklouzl výkřik.

Vlk na mě hleděl velkýma žlutýma očima. Jako bych je odněkud znala. Nebyla jsem schopná se zvednout. Snažila jsem se alespoň odplazit pryč, ale vlka jsem tím nejspíš ještě víc podráždila a on se mi zakousl do nohy. Vyjekla jsem bolestí a pokusila se nestvůře vyprostit. Z nohy mi tekla krev a já se čím dál víc cítila blíže smrti.

„Pomoc! Pomozte mi někdo!“ Věděla jsem, že nikdo nepřijde, ale i tak jsem nechtěla své pravděpodobně poslední minuty strávit tím, že se jen tak nechám zabít, aniž bych se snažila jakkoli zachránit.

Strhla jsem si z krku medailonek, protože mě už nenapadlo, jak jinak bych mohla netvora zdržet a hodila jsem ho přímo po něm. Zvíře sebou k mému údivu ucuklo a pustilo mou nohu. Navzdory tomu, že krvácela, tak alespoň nebyla ukousnutá. Okolo vlka se objevil černý kouř a jeho tělo se začalo měnit do mužské podoby. Já jsem zešílela? Na zem sebou švihlo nahé tělo mně známé osoby. Vytřeštila jsem oči dokořán.

„Alexi!?“

Nadzvedl hlavu ze země a pohlédl mým směrem. Jeho ústa byla od krve a jeho neobvyklé oči na mě hleděly téměř stejně šokovaně, jako asi působily ty mé.

Počkám až se probudíš

Prolog

Protočila jsem očima a složila si ruce na prsou. Kdybych byla malé dítě, tak bych si právě teď dupla a vytlačovala bych pláč.

„Já ale nechci, aby mě v boji cvičil Dirk. Hrozně mi ten člověk leze na nervy!“ stěžovala jsem si.

Podle otčova výrazu jsem dopředu věděla o své prohře. Měl připravených mnoho argumentů, které na mě byl schopný použít.

„Je ze všech nejlepší. Jako jediný prošel zkouškou. Jestli někdo může vylepšit tvoje dovednosti, tak jedině on.“

Povzdechla jsem si.

„Nelíbí se mi. Je mi protivný, nechci ho tu,“ protestovala jsem.

Otec se nevzdával.

„Je trochu zvláštní, ale je nejlepší. Nezapomínej na to, že musíme vyhrát. Víš moc dobře, jaké nebezpečí nám hrozí. Tak se vrať za ním a nech ho, ať tě cvičí dál.“

Rezignovaně jsem se zašklebila a se znatelným otrávením jsem opustila místnost. Mířila jsem za Dirkem. Klapot mých bot byl jediný zvuk v odlehle chodbě. Ještě pár kroků. Otevřela jsem dveře.

Dirk stál a opíral se o zeď. Jeho úsměv byl skoro stejně samolibý jako jeho osobnost. Byl velmi atraktivní, ale taky

hrozně nesnesitelný. Vlasy se mu neposedně kroutily na hlavě ve změti plavých vln. Přes řasy na mě trochu zamžoural, vypadal pobaveně.

„Jste zpátky, Vaše Výsosti?“ utrousil.

Popošla jsem jeho směrem. V tento moment jsem se vlastně na trénink docela těšila. Hlavně pokud dostanu možnost ho něčím trefit.